

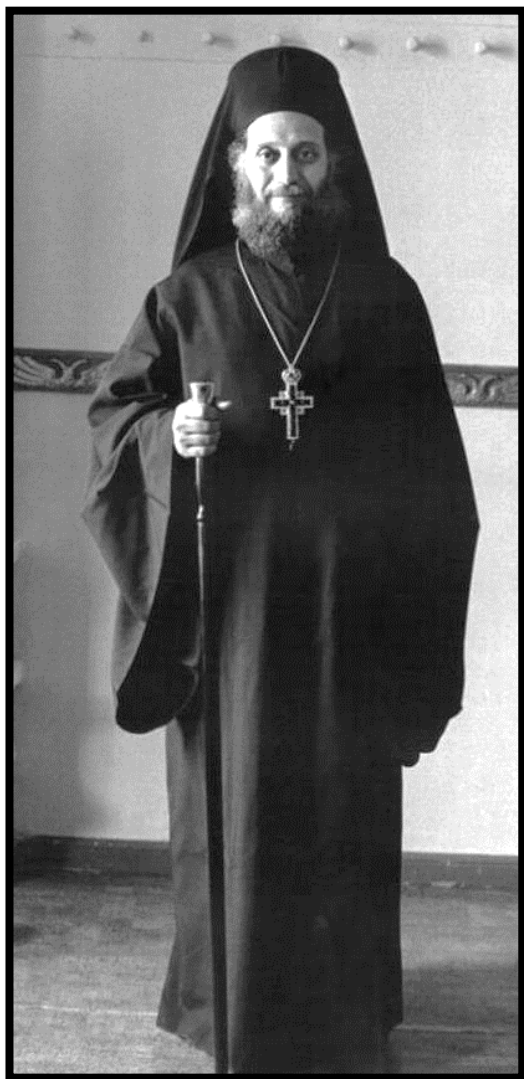
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 152 / 7 februarie 2016

STAREȚUL EMILIANOS
SIMONOPETRITUL

CĂSĂTORIA – TAINA CEA MARE –

PARTEA I

Mulți preoți, monahi și mireni din Grecia (și nu numai) socotesc această omilie drept cea mai izbutită scriere ortodoxă în privința căsătoriei.

Arhim. Emilian Simonopetrul, din Sfântul Munte, este unul din marii părinți duhovnicești contemporani, care au revigorat viața duhovnicească a ultimelor decenii.

Textul de față (pp 111-125) face parte dintr-o culegere mai cuprinzătoare a cuvintelor Starețului Emilian, reunite în greacă sub numele Biserica în rugăciune – Tainica liturghie a inimii (Sfânta Mănăstire a Buneinvestiri – Ormilă, Grecia, 2005).

Traducere: Radu Hagi

Nimeni nu va tăgădui că cea mai însemnată zi din viața unui om, după naștere și botez, este cea a nunții. De aceea, nu este surprinzător faptul că mișcările contemporane lumești și instituționale au ca scop anume nimicirea preacinstitei și sfintei taine a cununiei. Pentru mulți, căsătoria este doar un prilej de plăceri și distracții. Viața, însă, este un lucru serios. E o luptă duhovnicească, un urcuș înspre un țel – cerul. Punctul cel mai crucial și mijlocul cel mai însemnat al acestui urcuș este căsătoria. Nimănui nu îi este îngăduit să se ferească de legătura căsătoriei, fie că va face o nuntă de taină (mistică), dăruindu-se pe sine lui Dumnezeu [în monahism], fie că va face o nuntă de sfințire (sacramentală) cu un partener de viață.

Astăzi ne vom ocupa îndeosebi cu nunta de sfințire. Vom vorbi despre cum poate contribui căsătoria la viața noastră duhovnicească, urmând tema cuvântului de dinainte. Știm că nunta este un așezământ rânduit de Dumnezeu. Este „cinstită” (Evr. 13:4). Este o „taină mare” (Efes. 5:32). Cel necăsătorit trece prin viață și apoi o părăsește; cel căsătorit, însă, trăiește și experiază pe deplin viața.

Unii s-ar putea întreba ce cred oamenii de astăzi despre sfântul așezământ al nunții, această „taină mare”, binecuvântată de Biserică. Ei se căsătoresc ca și cum ar fuziona două firme sau două conturi bancare. Doi oameni se unesc fără să aibă un ideal – două zerouri, s-ar putea zice, fiindcă oamenii fără idealuri, fără căutări, nu sânt nimic altceva decât un zero. „M-am căsătorit ca să-mi trăiesc viața”, îi

auzi spunând pe unii, „nu ca să stau închis între patru pereți”. „M-am căsătorit ca să mă bucur de viață”, spun ei, și apoi își lasă copiii – dacă au copii – în grija unei străine, ca să poată fugi la teatru, la film sau la vreo altă adunare lumească. Și astfel, casele lor ajung niște hoteluri în care se întorc seara sau, mai degrabă, noaptea, după ce s-au distrat și le trebuie odihnă. Oamenii ca aceștia sunt goi pe dinlăuntru, și simt un gol adevărat în casele lor. Nu găsesc acolo nici o mulțumire, așa că se grăbesc să alerge de colo-ncoace, în căutarea fericirii.

Ei se căsătoresc fără să se cunoască, fără un simț al răspunderii, pur și simplu fiindcă vor să se căsătorească sau cred că trebuie să o facă pentru a fi niște buni membri ai societății. Însă care sânt urmările? Le vedem în fiecare zi. Căsătoriile eșuate ne sânt cunoscute tuturor. O căsătorie lumească, așa cum e înțeleasă astăzi, nu are decât o singură caracteristică – uciderea vieții duhovnicești a unei persoane. Trebuie să conștientizăm că dacă dăm greș în căsătorie, am dat greș mai mult sau mai puțin și în viața duhovnicească. Dacă reușim în căsătorie, am reușit și în viața duhovnicească. Reușita sau eșecul, sporirea sau năruirea, încep în viața duhovnicească cu căsătoria. Pentru că este o problemă atât de serioasă, să trecem în revistă câteva condiții necesare pentru o căsătorie fericită și cu adevărat creștină.

Pentru a avea o căsătorie izbutită, e nevoie încă din copilărie de o educație potrivită. Așa cum un copil trebuie să studieze, așa cum învață el să

gândească și să se preocupe de părinți sau de sănătatea sa, la fel trebuie și să fie pregătit pentru o căsătorie izbutită. În veacul de acum, însă, nimeni nu mai este interesat să-și pregătească copiii pentru această taină mare, o taină care va juca un rol crucial în viața lor. Părinții nu sânt interesați de așa ceva, în afară de zestre sau de ale probleme bănești, care îi preocupă adânc.

Copilul trebuie să învețe încă din pruncie să iubească, să dăruiască, să sufere lipsuri, să asculte. Trebuie învățat să simtă că curăția sufletului și a trupului său este o comoară de mare preț, care trebuie păzită ca lumina ochilor. Firea copilului trebuie modelată corespunzător, pentru a ajunge un om cinstit, curajos, hotărât, deschis, vesel, iar nu o făptură care-și plânge de milă și se vaită de soarta sa, un lucru slab și neputincios, fără putere de a gândi. Încă din pruncie, copilul trebuie învățat să se preocupe de un subiect anume sau să se îndeletnicească cu ceva anume, pentru ca în viitor să-și poată întreține familia sau, în cazul unei fete, să ajute dacă e nevoie. O femeie trebuie să învețe să fie gospodină, chiar dacă are studii superioare. Trebuie să învețe să gătească, să coasă, să brodeze. Dar, veți spune: părinte dragă, toate astea sânt de la sine înțelese. Întrebați-i, însă, pe cei căsătoriți, și veți vedea cât de multe femei gata să se căsătorească nu știu nimic despre gospodărit.

De la o anumită vârstă, cu atât mai mult, alegerea tovarășului de viață este un lucru care nu trebuie trecut cu vederea. Nu trebuie nici făcut în grabă, fiindcă, după cum spune o zicală, „iute

la însurătoare, iute la disperare”. Nu trebuie însă nici așteptat prea mult, fiindcă întârzierea este o primejdie ucigătoare de suflet. Ca regulă, ritmul firesc al vieții duhovnicești începe cu căsătoria. Cel necăsătorit se aseamănă cuiva care încearcă să locuiască pentru totdeauna în hol: nu pare să priceapă la ce folosesc camerele. Părinții ar trebui să se intereseze de viața socială a copilului, dar și de viața sa de rugăciune, încât fericitul ceas să vină ca un dar de la Dumnezeu.

Firește, când e vorba de alegerea unui partener, copilul va lua seamă la părerea părinților săi. Cât de des nu simt părinții un cuțit trecându-le prin inimă, atunci când copiii nu-i întreabă despre cel care le va fi tovarăș în viață? Inima de mamă este sensibilă, și nu poate îndura o astfel de lovitură. Copilul ar trebui să vorbească despre aceste probleme cu părinții săi, pentru că aceștia au o intuiție anume, ce le dă puțința să conștientizeze lucrurile care-i îngrijorează.

Aceasta nu înseamnă însă că tatăl și mama ar trebui să facă presiuni asupra copilului. În cele din urmă, el trebuie să fie liber să hotărască de unul singur. Dacă vă veți împinge copilul spre căsătorie, vă va socoti răspunzător dacă lucrurile nu vor decurge bine. Nimic bun nu vine în urma presiunilor. Trebuie să-l ajutați, dar trebuie și să-i îngăduiți să aleagă persoana pe care o preferă sau pe care o iubește – însă nu pe cineva de care i-e milă sau de care-i pare rău. Dacă copilul vostru, după ce se cunoaște cu cineva, vă spune: „Mi-e milă de săracul om, mă voi căsători cu el”, să știți că sunteți în pragul unei

căsătorii eşuate. Doar o persoană pe care el sau ea o preferă sau o iubeşte poate sta lângă copilul vostru. Şi bărbatul, şi femeia trebuie să fie atraşi unul de celălalt şi trebuie să vrea cu adevărat, în chip lăuntric, fără grabă, să trăiască împreună. În această privinţă, totuşi, nu putem face presiuni asupra copiilor noştri. Uneori, din dragoste, simţim că ei ne aparţin, că sânt ai noştri, şi că putem face ce vrem cu ei. Şi aşa copilul ajunge o făptură neputincioasă să trăiască – fie căsătorit, fie necăsătorit.

Sursa: *Biserica în rugăciune – Tainica liturghie a inimii*, Sfânta Mănăstire a Bunevestiri – Ormilă, Grecia, 2005

ÎPS
LAURENȚIU STREZA

Maica Domnului este mama mamelor, să alergăm la ea cu lacrimi și să strigăm să se milostivească asupra copiilor noștri, pentru ca ei, cei tineri, să înțeleagă că legătura dintre bărbat și femeie este binecuvântarea lui Dumnezeu pentru perpetuarea vieții noastre, nu este un mijloc de plăcere pe care îl faci printr-o învoială.

Tinerii noștri declară că „trăiesc împreună” (nu trăiesc împreună, ci curvesc împreună!) până la momentul în care primesc binecuvântarea lui Dumnezeu. Și de multe ori părinții sunt obligați să accepte (sau trec cu nepăsare față de această situație) și să îi țină sub ocrotire. Vin unii și spun: „Ne-am programat nunta peste doi ani.” „Dar de ce peste doi ani?” „Pentru că numai atunci am găsit sală.” „Dar ce faceți încă doi ani?” „Păi ce am făcut și în ultimii doi-trei ani, stăm împreună.” Sunt conștienți aceștia de ce fac? Vă doriți să vină lumea la nuntă și să vă vadă, să vă laude că sunteți tineri miri, sărmanii de voi, după atâția ani de „osteneală” zadarnică și de irosire a vieții și a ceea ce este mai frumos din viața voastră: tinerețea.

Sursa: ganduridinortodoxie.wordpress.com

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro